

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 150.

Tolvte Session.

64de Møde.

Tirsdagen den 15de Januar Kl. 6½ Aften.

(Fortfat).

Lehmann: Forsaa vidt det, at Thinget vedtager paa det Par enkelte Steder at stryge det tagne Forbehold om Vicitation, skulde misforstaaes saaledes, som den ærede Minister synes at befrygte, at nemlig Landstinget var imod Vicitation, saa skal jeg henwise til Udvalgets Betænkning, hvor der er gjort opmærksom paa, ikke blot at Landstinget og Føldestinget ere aldeles enige, men at det er en staaende Praxis og et Princip i den hele Forvaltning, at offentlige Arbejder i Reglen skulle udføres ved Vicitation, og det er saa langt fra, at denne Regel vil kunne finde Bestyrkelse ved en saadan Udtalelse i en Anmærkning, at tværtimod det Modsatte let turde blive Tilfældet, naar man saaledes ved ganske enkelte Poster undtagelsesviis anfører det. Hvad der gjør Vicitation saa vigtig ved offentlige Arbejder, er, at derved befordres Concurrencen; men i mange Tilfælde kan denne søges igjennem andre Former, f. Ex. ved skriftlige Tilbud, igjennem forseglede Sedler, hvad egentlig ikke kan kaldes Vicitation, men hvilket ved mange Byggearbejder kan være meget ønskeligt. Jeg troer, at den ærede Minister i det andet Thing gjorde opmærksom paa, at ved Bestemmelser af den Art kunde man føle sig forhindret fra at lade Arbeidet udføres ved Accord for Overslagssummen, naar man ikke havde opnaaet antagelige Bud ved

Vicitationen. Naar den 9de og 10de Post staae som to Indstillinger til den samme Anmærkning, saa er det, fordi det meget godt kunde tænkes, at nogen vilde beholde det ene Punktum og derimod ikke stemme for det andet. Jeg troer, at det er en rigtig Fremgangsmaade, Udvalget har valgt. Jeg troer, at naar der er Tale om, hvorvidt det skal paalægges Entreprenøren for Byggearbeidet selv at afholde Omkostningerne til sin Conducteur, saa kunde dette være meget passende, hvis man maatte mene, at det vilde bidrage til at faae Ende paa Arbeidet. Men her er Tale om et Byggearbejde, der af alle er anerkjendt at være udført meget dygtigt og smukt og ogsaa meget hurtigt; det er ikke gaaet over Overslagssummen, og det er udført i en meget kort Tid. Den Tid, hvorom der her er Tale, er to Maanedes à 50 Rd., altsaa en Udgift paa 100 Rd., som skulde afknappes i Architectens Honorar. Det vilde neppe falde en Privatmand ind at foretage en saadan Afknappning, og endnu mindre bør, synes jeg, Statsmagten gjøre det. Det berører altsaa uden Tvivl paa en Misforstaaelse, at dette har indsnegret sig i det andet Thing.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det Beløb til Sernstobberne er ikke optaget paa Overslagssummen. Desuagtet forlangte Entreprenøren 3 pCt. Honorar af denne Sum. Man fandt det noget tvivlsomt, hvorvidt han kunde være berettiget til at forlange et saadant Honorar, og man valgte derfor den Middelvei — man finde den nu mere eller mindre hensigtsmæssig — ikke at give